

teljesen megszorítaná a kezét. Ezen az estén megint a fehér, ezüstös ruha volna rajta . . . És mikor már fáradtnak érezné magát, felmenne lefeküdni . . . de nem nagyon későn . . .

Az igazi Rosabel felkelt a padlóról, csendesen vetkőzni kezdett és lerakta ruháit a szék karjára. Felvette olcsó, vászon hálóingét, kiszedte a csattokat a hajából és szép barna haja ráomlott szelíden a vállaira. Pár pillanat múlva leoltotta a lámpát, befeküdt az ágyba, ágytakaróját és kopott piképaplanát szorosan a nyaka köré csavarva, elaludt . . .

Aludt s tovább ábrándozott. Egyszer mosolygott is. A kezét is kinyújtotta, hogy megfogjon vele valamit, de nem volt ott semmi. Álom volt csupán . . .

Aztán lassan elmúlt az éj. Kitakart kezének hideg ujjait és a homályos szobát sűrű fény árasztotta el. Rosabel a vékony takaró alatt már fázott. Néhányat köhécselt, aztán felült az ágyban . . . És mivel öröksége csak ez a tragikus optimizmus volt, ami gyakran egyetlen menedéke az ifjúságnak, félálmában, kis ideges remegéssel az ajka körül, elmosolyodott.

Zaka Sándor fordítása.

TALÁLKOZÁSOM A FÖLDIVEL.

*Kopott gunyában, csüngő bajsszal,
verébszürkésen, csigázottan,
rongyos csizmában, s harmatossal,
nedves szemével, kárvallottan,*

*rossz angol szóval, magyar arannyal,
köszönt a földi az út sarkán,
imbolyog, mert hisz letört szárnyal
mást nem is tehet, seb nőtt markán.*

*Mély seb nőtt markán, lelkén, száján,
a villanyfényű éjszakában.
Hol a csillag a végzet táján?
Részeg lett a gép kocsmájában.*

*Mert részeg ő, ha nem is tudja,
bütykös ujjáról olaj cseppen.
S míg szeméből könnyét hullatja,
fölöttem bódult sorsa lebben.*

Reményi József.